

2001./1. - Egy Szabolcs-Szatmár megyei kis faluból, Magyaról indult világot látni Babály Csaba. Meg sem állt Belgiumig. Kíváncsi volt, miként tanítják arrafelé az ebeket. Európai uniós tapasztalatait ma már itthon, a Börzsöny lábainál hasznosítja. A környéken csak úgy emlegetik: a kutya ember.

Amíg azonban eljutott egészen a francia határig, kijárta az élet iskoláját. Családja, apai és anyai ágon egyaránt, gazdálkodott. Édesapja a kilenc testvért korán árván hagyta, így édesanyja egyedül nevelte föl és indította el őket az életbe. Mind a kilencen járják a maguk útját: van római katolikus pap testvére, a legkisebbik húga pedig apáca lett az angolkisasszonyoknál. Tíz éve lépett be a rendbe, és idén tett örök fogadalmat. Egyik öccse, aki általa kapott kedvet a négy lábúakhoz, a vámrőség kutyaiskolájának egyik kiképzésvezetője.

Csaba Baktalórántházán végezte el a gimnáziumot. Tizenéves korában dohányással foglalkoztak, 15-20 holdon termesztették a füstölőnivalót. Már a nagyapjának is volt almáskertje, így az öccsével sokat dolgoztak az almásban, ápolták a gyümölcsfákat. "Ez volt az én hozományom" - mondja a Gyöngyösi Mezőgazdasági Főiskola - állattenyésztő menedzser szakon - idén végző hallgatója.

A rendőrség dunakeszi kutyaiskolájának kiképzésvezetőjeként vette a fejébe, hogy hasonlatosan a régi idők céhlegényeihez, vándorbotot ragad, és nekivág a világnak.

- 1994-ben határoztam el, hogy próbatétel elé állítom magam. Leszereltem és Belgiumban éltem két évig. Ezzel a kiskutyámmal (mutat jól nevelt és okos vizslájára) meg egy hátizsákkal vágtam neki a világnak. Tanultam a francia nyelvet, kutyákkal foglalkoztam és kapcsolatokat építettem. Nem bántam meg, hogy ezt az utat választottam. Amikor visszatértem, a vámrőség kutyaiskolájának a létrehozásával és megszervezésével bíztak meg.

- Volt kinn ismerőse vagy ugrott a sötétbe?

- Korábban adtam el oda két magyar vizslát, és ott is egy tanyán működő kutyaiskola életébe csöppentem bele, a francia-belga-luxemburgi határ közelében. A társadalmi ranglétra valamennyi fokáról jöttek kuncaftok: munkások, értelmiségiek, milliárdosok. Általuk sok belga tanyát sikerült megismernem. Volt olyan négy tagú család - a papa, a mama, a fiú és meny -, amelyik ötszáz tehenet látott el. A takarmánytermeléstől a fejésen át a borjúnevelésig mindent maguk csináltak. Persze minden gépesítve.

Ebben a két évben nagyon sokat tanult: ott nem bíznak semmit a véletlenre, mindent megterveznek, előteremtik a pénzt és csak akkor látnak hozzá a megvalósításhoz. A rendőrségnél és a vámrőségénél, a külföldön szerzett tapasztalataiból és az otthonról hozott élni akarásából merített erőt, amikor elhatározta, hogy szinte a semmiből fölépíti a tanyáját.

- Elgondolkoztam azon, hogy harminc körül meg kellene már állapotodni - magyarázza, miközben végigvezet a kutyusok lakosztályán. - Elhatároztuk a párommal, hogy a mi ideológiánk és elképzeléseink szerint valósítjuk meg azokat a dolgokat, amelyeket elterveztünk. Ez amit itt lát azelőtt nem így nézett ki.

Az Illés-együttes által legendássá tett egykori verőcei ifjúsági tábor mögött egy valamikori gazdasági épületet bérelt ki, és azt alakította át komfortos lakássá és kutya-kennellé. Itt székel az a kutyakiképző iskola, amely rendhagyó, de kétségtelenül sikeres módszereivel külföldön is elismerést szerzett az ötlet- és kutya gazdának.

A fából készült "kutyabarát" lakosztály ideális otthonául szolgál a négylábúaknak. Lejjebb, a ház előtti kifutó végében egy hevenyészett istállóban laknak az őshonos cigálya juhok és a póni, meg a baromfiféle lábasjószágok. Még tovább haladva egy patak határolja a birodalmat.

Jobbra-balra pedig ideális tér nyílik a kutyáknak, ahol a napi több órás kiképzés zajlik.

- Lelkesedéssel fogtunk bele a természet közeli építkezésbe. Nagy csuda dolog, ha felnőnek az állatok vagy valami kinő a földből: egy bokor, egy fa. Fölfoghatjuk elszigetelődésként is, hogy ide kiköltöztünk és állatokkal foglalkozunk, de úgy érzem, hogy ez nem a társadalom periferiája. Jó dolog esténként a kandalló mellett üldögélni, mert olyankor nagyon jó gondolatok jönnek. Ez az igazi gazdagság, ha körülnézek és látom a kandalló mellett azt a nagy csomó diót - mondja, miközben igyekszik ujjainak barnaságától megszabadulni, hiába. - A napokban beleszaladtunk egy csapdába, mert a diószedés nagy igyekezetében nem figyeltünk arra, hogy a kesztyűn keresztül is megfogja a kezünket. Két hete még fekete volt, így le kellett mondanom minden programomat.

- Mikor döntötte el, hogy kutyával foglalkozik?

- Pici koromtól bennem van a kutya szeretete. Tehenet, meg kutyát mindig tartottunk. A családi fotóarchívumban van olyan kép, amelyiken kisgyerekként pokrócon ülve kutyával játszom. A családuknál mindig voltak állatok, így azok szeretetét, ahogy mondani szokták, az anyatejjel szíttuk magunkba.

- Befogadták-e a helybeliek a kutyás embert?

- Csak a legjobbakat mondhatom a környékeliekről, a kismarosiakról, mert nagyon jó kapcsolatot sikerült kialakítanunk. Az óvodával például, rendszeres kapcsolatot tartunk, minden szerdán foglalkozom a gyerekekkel: lovagolnak a pónin. Télen meg befogom a lovat és szánkáznak.

- Fizetnek ezért a kicsik szülei?

- Ezen is nagyon meglepődtek, mert nem kérek pénzt, teljesen ingyen, hogy úgy mondjam karitatív módon csinálom. Én kerestem meg őket, és följajlottam nekik ezt a lehetőséget. Azóta már megkerestek a verőceiek, és jöttek Vácról is. De ezt már nem tudom ingyen vállalni. Csaba lelkesedése, állhatatossága, szuggesztív elkötelezettsége másokat is "megfertőzött". Társakat talált, akik hajlandóak befektetni egy olyan vállalkozásba, amely a természet közeli életet hirdeti és lehetőséget is teremt a kipróbálására.

- Az utóbbi fél év tapasztalatai arra bízgatnak, hogy ennél tízszer nagyobb vállalkozást csináljunk. A XXI. század elején vonzza az embereket: vissza a természethez. Ezen kívül meg akarjuk menteni a hagyományos paraszti világ értékeit is, a szokásokat, a régi állattenyésztési módszereket. Az új tanyánk Verőce határában lesz, Katalin-pusztán, a Lós-völgyben. Most adtuk be az engedélyezési terveket.

A tervrajzok alapján valóságos kis paradicsom képe bontakozik ki lelki szemeink előtt. Nem valami giccses neonparádé, hanem ízléses, tájba illő épületekből álló üdülőközpont, amely a pihenésen kívül bepillantást enged egy valódi gazdaság, egy kutyaintézet mindennapjaiba is. Ez pedig nem mindennapi élménynek ígérkezik a városi gyermekek számára.

Zétényi Zoltán